

[Jefsen Christensen.]

De nævnte historiske Kendsgerninger har jo ikke alene haft Indflydelse paa Danmarks selvfølgelige Indstilling over for Tyskland gennem mere end hundrede Aar, men ogsaa paa alle de andre nordiske Nationers, der har stillet sig solidarisk med Danmark i alt væsentligt paa den samme Linie. Lad os ikke glemme at fremhæve, hvor der er Mulighed derfor, ude i Verden, ogsaa over for Besættelsesmyndighederne Syd for Grænsen i Nutiden, at det danske Folks Forhold til det tyske har formet sig som et Afværge- og Kampforhold, ikke alene paa Slagmarkerne i sin Tid, under Nationalitetskampen, under Nazismen, under Besættelsen fra 1940 og indtil Befrielsen, men har denne Karakter den Dag i Dag og altid vil have det, om ikke paa andet Omraade, saa i Spørgsmaalet om dansk Sprog og Aand ved vor Sydgrænse. Lad os ikke glemme at sige dette til os selv, til vore Børn, i vore Skoler, paa vore Læreanstalter, af hvad Art de end er, og lad os heller ikke glemme at tale derom over for Stormagternes Repræsentanter her i Landet og Syd for Grænsen i Nutiden, saa at Kaarene lettes for de Danske dernede og de allierede Magter klart forstaar det ulykkelige i et stort Fremmedelements Forbliven i disse Egne, baade for Danmarks og det danske Mindretals Skyld.

Minister Kauffmann kunde være tryk i sin Handlemaade paa Danmarks Vegne under Krigen. Det danske Folks Modstand mod Tyskernes Bestræbelser var en Selvfølgelighed, hvad enten Modstanden blev ydet paa den ene eller den anden Maade. Vi siger Minister Kauffmann Tak fra alle Sider i det danske Folk, ogsaa fordi hans Handlemaade var med til at bane Vejen for Danmark frem til Deltagelse i De Forenede Nationers Pagt, som i Dag foreligger til Godkendelse paa den danske Rigsdags Bord.

Jeg vil sige, som det ærede Medlem Hr. Ch. Petersen sagde, at der ikke er stor Mening i at gaa i Detailler med Hensyn til Opbygningen og Sættelsen af den, der her er skabt. Det vilde i sig selv føre for vidt, det er gjort paa udmærket Maade af den højtærede Udenrigsminister og i den Redegørelse, Danmarks to Delegerede har sendt os; vi har faaet Oplysninger ved Mødet i den interparlamentariske Gruppe og paa mange andre Maader, saa der foreligger ikke nogen Nødvendighed for en nærmere Omtale ved denne Lejlighed. Jeg vil blot gerne

have Lov til at citere, hvad Professor Husfeldt siger om Principperne, det lyder meget kort sammentrængt saaledes — jeg haaber, jeg maa have Lov til at citere —:

„Organisationen skal indbefatte alle fredselvende Stater, og disses suveræne Integritet skal være uantastet.“

Jeg vil gerne fremhæve dette sidste, at Nationerne beholder deres suveræne Integritet uantastet. Her maa man naturligvis have Opmærksomheden henledet paa, at vi, hvad angaar de Forpligtelser, vi underkaster os gennem Traktatens Ratifikation, maa paatage os de Ydelser, der med Hensyn til Traktatens Virkemaade kan blive paalagt Danmark i den Tid, der kommer.

Videre hedder det:

„Alle Staterne skal forpligte sig til at handle i Overensstemmelse med Pagtens Bestemmelser.

Alle Medlemmerne skal afgøre deres Stridigheder ved fredelige Forhandlinger paa en saadan Maade, at international Fred og Sikkerhed ikke bringes i Fare.

Alle Medlemmerne skal i deres internationale Forhold afstaa fra at bruge Trusler og Magt, naar det er uforenligt med Organisationens Formaal.

Alle Medlemmer skal være forpligtet til at yde Organisationens enhver Hjælp til Aktioner, der udføres i Overensstemmelse med Pagtens Bestemmelser.

Alle Medlemmer skal afholde sig fra at støtte Stater, mod hvem der foretages Aktioner af Organisationens.“

Alt dette er jo noget, der, som nævnt af den højtærede Udenrigsminister, ogsaa i høj Grad var fremme i Folkeforbundspagten. Det, jeg har spejdet efter i De Forenede Nationers Pagt, er Bestemmelser om Anvendelse af Voldgift og Forligstraktater og alt, hvad der under Folkeforbundet knyttede sig hertil. Jeg vil gerne spørge, om noget saadant ikke er foreneligt med Pagten, om noget saadant ikke hører ind under de fredelige Midler, som Nationerne, Staterne, i Forhold til hinanden kan indgaa paa, for dermed at afværge Uoverensstemmelser og forlige Uoverensstemmelser.

I øvrigt har jeg kun det at føje til, hvad jeg allerede har sagt, at jeg paa mit Partis og egne Vegne med stor Glæde anbefaler det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Lad Sporene skræmme, lad Mistro være til Stede over for Muligheden af at opnaa Resultater ad denne Vej, saa er og bliver Pagten dog for Menneskeheden og Nationerne en Overenskomst af saa høj Værdi,